

vanju vojaško spremstvo za obrambo. 4. Pooblaščen je, da podeli takim duhovnikom, ki se posveté poučevanju, potreben naslov, katerega pripozna tudi vlada. 5. Vladika sme svojim vernikom razsojati pravico. Vsi njegovi odloki, ki se tičejo oporoke in pa ženitbe, kakor tudi vse njegove razsodbe imajo postavno veljavo. 6. Civilno sodišče ne sme soditi nobenega du-

hovnika brez privoljenja škofovega; če ga pa obsodi, mora prestati svojo kazen v škofovski stolici. 7. Mladenov ima pravico zastopati svoje vernike v vseh civilnih in ženitbenih stvareh.

Iz tega vidijo bralci naši dosti jasno, da se na Turškem dani, in da se bližajo boljši časi za katoliško cerkev.

Dijoniz in Filoksén.

Ko Dijoniz prijatelj Muz
Je vladal mesto Sirakuz,
Podanikov ni svojih ljubil
In mnoge s smrtjo je pogubil.

In pesmi zlagal Dijoniz
In mnog v Olimp poslal je spis,
Da tam so ga sodniki brali:
A lovorik mu niso dali.

Pa Dijoniza mož učen
Obišče, pesnik Filoksen;
Tiran podá mu spev in méní,
Naj pesnik pesem mu ocení.

Spozná brž pesnik spevov duh,
Tirána in njegov napuh,
Obsodi pesem in poeta:
„Vladár, ta pesem ni zadeta!“

To komaj Filoksén pové,
Iz gráda iti več ne smé.
In Dijoniz pokliče straže,
Odvésti v ječo ga ukaže.

Iz ječe véde skrivna cev,
Po kateri čuje se odmev,
Kar kaznjenci velé v zapóru,
Vse čuje Dijoniz na dvóru.

Modruje pevec na večér:
„Če vprašal še bi me katér,
Drugač bi sodil pevske stvóre,
Ne delal tukaj bi pokore.“

Iz ječe čuje to tiran,
Pokliče pevca drugi dan;
In v milosti zagotovilo
Privzame pevca na kosilo.

Ko bére spev slabó skován,
Pred pevcem zopet dé tirán:
„Povej mi, pevec Filokséne,
Imá li pesem ta kaj céné?“

In misli pevec Filoksén,
Značajen, trden, mož jeklén:
Kedo bi hvalil dela taka?
Če grajam, — pa zapór me čáka.

Zató se pesnik nasmehljá,
Pokliče stražo, róke dá:
„Ná, zopet mi ukleni róke,
Odvédi v ječe me globôke!“

Všeč Dijonizu je značaj:
„Ne, v ječo več ne greš nazaj!
Sodnik, ki nepristránsko sódi,
Naj brez strahú in prosto hódí!“

Anton Hribar.

Pomének.

„Na ramah z vedrom, sivi oče,
Kam stopate v dolino, kam?“
„Rahljajo v gori prst za trsje,
V dolino grem po vina v hram.“

„Kaj bode? Vinske kaplje daje
Od leta mánj do leta trs.“
„Bog vé, kaj bode!“ méní starec,
In vzdihljaj mu privrè iz prs.

„Ti mlad si, ognja poln in nádej,
Učakaš morda lepših dob.
Trgatev doživim jaz malo,
Težé me leta — čaka grob.“

V dolino starec, jaz v gorico,
Molčé obrneva obraz.
Na hladni grob pač misli starec,
Na lepše dobe mislim jaz.

Anton Medved.